

[Gert Petersen]

situationen i Eritrea og den krig, der foregår dér. Det er blevet sagt heroppefra, at om Afghanistan ved vi alt for lidt. Ja, nu ved vi efterhånden temmelig meget om, hvad der sker i Afghanistan, men det er alligevel, som om denne krig modsat f.eks. Vietnamkrigen ikke rigtig er kommet til at præge medierne osv. Det er rigtigt, selv om der har været en bedre tendens i de senere måneder, en stærkere prægning.

Men når det drejer sig om Eritrea, er problemet helt væk fra medierne. Man hører næsten aldrig om det i medierne. Der skrives næsten aldrig om det, og den etiopiske krig mod Eritrea er mindst lige så grusom som den sovjetiske mod Afghanistan. Derfor synes jeg, det er godt, at der bliver fokuseret på det, og jeg synes, at vi fra dansk side bør interessere os for initiativer – jeg skal ikke pege på nogen bestemte – hvorved vi i al beskedenhed kan bidrage til at få lettet forholdene i Eritrea, men også bidrage til at bane vej for en løsning af konflikten. Der er peget på en folkeafstemning, og jeg synes, at Danmark bør tilkendegive, at vi synes, det er en rigtig måde at gøre det på.

Så er der endelig spørgsmålet om Israel, hvor jeg vil sige, at jeg er – det piner mig lidt at skulle sige det, for det er jeg jo ikke glad for – lidt enig med de borgerlige ordførere for en gangs skyld. Jeg synes heller ikke, at man kan trække en parallel mellem Afghanistan og Eritrea på den ene side og de af Israel besatte områder på den anden side. I de to første tilfælde er der tale om massedrab. Der er tale om noget, der ligner folkemord. Antallet af ofre skal måles i hundredtusinder. Det er dog ikke tilfældet med den israelske besættelse af Vestbredden og andre palæstinensiske områder.

På den anden side er der tale om en besættelse, og der er tale om det, som uundgåeligt følger med en besættelse af en befolkning, som ikke ønsker at være besat. Der er tale om undertrykkelse. Det er en helt uundgåelig, logisk konsekvens. Når en befolkning er besat og denne befolkning ikke ønsker at være besat, så gør den oprør på forskellig måde, og besættelsesmagten skrider så til undertrykkelsesmidler, fordi den ikke vil forlade området. Derfor er der også grund til fra dansk side at interessere sig for det, der sker i de af Israel besatte områder, og søge at komme igennem dér, hvor isarelske myn-

digheder lægger hindringer i vejen for undersøgelser.

Forskellen mellem de to andre områder og de af Israel besatte områder er, at man kan færdes frit i de besatte områder. Det kan man ikke i Afghanistan. Det kan man ikke i Eritrea. Men der er alligevel det ved de besatte områder i Israel, at en del af det, der virkelig vedrører det undertrykkelsesapparat, som er en konsekvens af utilfredsheden med besættelsen og besættelsesmagtens svar med stigende brutalitet, holdes uden for en offentligt tilgængelig undersøgelse, og her kan Danmark meget vel udøve et pres.

Stinus (RV):

Jeg har ikke meget godt at sige om VS' forslag om en undersøgelseskommission vedrørende forholdene i Afghanistan og i de af Israel besatte områder. Det hænger først og fremmest sammen med en meget stor skepsis over for intentionerne bag forslaget.

Hvad er det egentlig, VS vil opnå ved at fremsætte et forslag som dette? At fremstille sig selv som det parti, der virkelig ønsker at gøre noget for det afghanske og det palæstinensiske folk? At slå politisk mønt af disse to folks ulykkelige skæbne? Jeg ved ikke, hvad man skal tro, men det er i hvert fald svært at tro, at VS selv skulle tro på, at der kan komme noget ud af et forslag som dette.

Der er næppe nogen i folketinget, som ikke har sympati for både det afghanske og det palæstinensiske folk, selv om deres skæbne ikke kan sammenlignes på den måde, VS prøver at gøre det i bemærkningerne til forslaget.

Det radikale venstre mener også, at begge folk har ret til deres eget land, men den måde, de to folk har mistet deres land på, tåler dog ingen sammenligning. Forslagsstillerne gør et tilløb til at indrømme dette, idet de i bemærkningerne peger på, at når det drejer sig om det palæstinensiske folk, er den langsigtede løsning mere kompliceret, end tilfældet er med Afghanistan, hvor der, som VS beskriver det, kun er én løsning: at Sovjet trækker sig ud. Dette sidste er det radikale venstre 100 pct. enig i, og vi mener, at verdensopinionens pres mod Sovjetunionen, som dette bl.a. kan komme og kommer til udtryk i FN, må øges, og at veje og midler samtidig må findes til at øge støtten til det